

THE ACHE ROCK BAND OFFICIAL WEBSITE, DENMARK - 2004-2005

STEEN TOFT ANDERSEN's EGEN HISTORIE

En dag i slutningen af halvtredserne blev et pianette skubbet ind i vores lille lejlighed. Mine to søstre tog timer, og ekkoet af "Für Élise" anedes langt ind i det næste årti.

Selv skulle jeg ikke nyde noget af støvede lærerinder, lektier og disciplin. Musik havde dog min bevågenhed, og tit sad jeg i de højeste trækrøner og skrålede balladen om Davy Crockett for fuld hals.

Det blev Beat-tid, Beatles og Stones. Da sidstnævntes udgave af "Not Fade Away" med Brian Jones' hylende bluesharpe landede, var jeg solgt. For opsparede lomme penge investerede jeg i en Hohner Super Vamper i C-dur til 20Kr. Den blev min tro følgesvend, og i dagene, der fulgte - ugerne, månederne - blev der suttet og pustet til stor gene for omgivelserne.

Vi var midt i tresserne, og alle raske drenge groede hår og var med i et eller andet beatorkester. Der var høj status i at spille på singleguitar - hurtigt blev der i nærområderne en udbredt mangel på bassister, et vacuum jeg så mit snit til at falde i, en hurtig genvej til advancement. Selv med et flygtigt kendskab til legen med de fire strenge kunne man komme til at spille med dygtige musikere, med endnu længere hår.

En hvid Burns bas blev min første, og jeg kælede med den i NELLIES DREAM. Vi spillede rundt omkring i ungdomsklubberne, og kronede karrieren ved at blive Nordsjællandsmestre i Beatmusik '69.

Et af tidens store navne, RED SQUARES, var netop gået i opløsning. Trommeslageren Mick Moloney, der var min ven, ville - sammen med guitaristen Mick Rothwell - samle stumperne og tage på tourne til de amerikanske baser rundt i Europa. Jeg hoppede på vognen og blev professionel. Det følgende år blev lærerigt. Vietnam-krigen rasede, og vi underholdt G.I.s der var på vej til og fra. En tid med angst, vold, sprut og stoffer. Da vi tit boede og spillede på baserne, blev vi en del af denne skøre verden - en dag blev jeg sågar beskudt, men den opmærksomme læser vil vide, at det var en forbier. Vi var unge, grønne og naive. For os gjaldt det musikken, fire sæt, seks nætter om ugen. Der kom hård hud på fingrene, og mens vi sang femstemmigt, groede mit overskæg.

Nytårsaften '70 spillede vi det sidste gig i Zaragossa, Spanien.

Hjemme igen kom jeg med i Stig Keutzfeldts band ORFEUS. Vi kendte hinanden fra tidernes morgen, og vi blev hurtigt klare over, at vi tændte på det samme musik: MOODY BLUES og KING CRIMSON, for blot at nævne et par. Vi begyndte nu helt i tidens ånd selv at skrive sange, og med Stigs tekniske overblik indspillede vi dem på hans to MOVIC båndoptagere. Der blev lavet overdups, og demoerne begejstrede snart nogle pladebranchefolk. I '72 udkom vores første album "Da solen kom" under navnet STIG OG STEEN, et navn vi begge følte sendte et forkert signal, men i mangel af bedre var det jo trods alt vores navne. Året efter fulgte "Forchromede dage". Der blev eksperimenteret med lyde, klange - instrumenter, vi knap kendte, blev linet op i Rosenbergs studiet under Freddy Hanssons ledelse. Melotronen havde kronede dage, der var højt til loftet, vi havde fået fuldkæg, bomuldsskjorter fra Indien, og lapper på de blå jeans.

Kim Gustavsson, min bonkammerat på tourne'erne med RED SQUARES, havde fået pladekontrakt med POUL BRUUN på C.B.S. Han bad mig sidde ind med bassen. Ved min side sad en krølhåret fyr og tæskede på sine trommer - med den tykke ende af stikkerne!

Enter: Gert Smedegaard. Vi fik indspillet „Her og nu“. Kim skiftede Gustavsson ud med Gustaw og dannede et tourneband, der udover omtalte rytmegruppe bestod af guitaristerne Ivan Horn og Niels Pontoppidan (Blue sun), på percussion: Thorstein Thomsen, der aldrig blev kaldt andet end Gibber. Disse musikere kom ieg mange gange til at krydse spor med.

I efteråret '74 udgjorde jeg sammen med Lasse Lunderskoy og Poul Banks klovne-trioen DE TRE SKØRE i Det Danske Teaters opførelse af musical'en "Flowerstone". Vi kom hele landet rundt, og jeg havde fornøjelsen at måtte lære hele partituret udenad, da jeg ikke kan en node. Til forestillingerne bladrede jeg i takt med de andre musikere i orkestret og lignede en rigtig pro.

Efter et job med Kim Gustaws band sad jeg fanget i Gerts lyseblå folkevogn. Regnen silede ned, mens han spillede et demobånd med musik, der gik lige i blodet på mig, musik jeg ville æde tørfisk for at spille. Gert var netop her i starten af '75 kommet med i Ache. Jeg ved ikke, hvad han gjorde, eller hvad der skete, men inden længe blev jeg inviteret til en session. Gruppen fik kontrakt med C.B.S., og LP'en "Pictures From Cyclus 7" blev indspillet. Kort forinden havde Stig Kreutzfeldt tiltrådt gruppen, men hans tilstedeværelse blev kort, i det han på udgivelsesdagen af "Cyclus 7" blev headhunted til Freddy Hanssons nystartede SWEET SILENCE STUDIOS. Vi turnerede flittigt, men efter en stor koncert på Roskilde Festivalen i '76 takkede Peter Melin af.

Endnu et stort tab for gruppen. Heldigvis stod vi i gæld til op over ørerne, da vi havde investeret i nyt anlæg, så der var ingen vej tilbage, kun frem. Gert introducerede Per Wium, som han spillede sammen med hos C.V.

Efter et have slikket sårene igen ved at skulle omorganisere, voksede en velfungerende og sammentømret gruppe frem. Kreativiteten var stor - der blev komponeret og skrevet sange på kryds og tværs, hvilket med al tydelighed fremgår af albummet "Blå som altid", der udkom på KMF i slutningen af '77.

Forresten var en del af gruppen med på Finn Olafssons første solo-LP SAVANNAH fra '77.

Kalenderen var fuldt booket i de år, og som rytmegruppe var Gert og jeg med på en del pladeprojekter: ANDREW JOHN & LISSA, CHARLATAN GRUPPEN og PER JUUL m.fl. Andrew John og Lissa blev mine nære venner, og jeg kom med på tourne'er til England, Holland og Belgien af måneders varighed. Skægget blev grønt.

I august '79 spillede jeg for sidste gang med Ache, fire et halvt år efter at jeg var kommet med. Set i bakspejlet en spændende tid med op og nedture, ud- og hjemture - en tid hvor kimen til livslange venskaber blev lagt. Et længe næret ønske blev en realitet, da jeg den 5. oktober '79 satte kursen imod det sydlige Stillehav.

Foran mig et helt år uden aftaler, forpligtigelser, deadlines ...

Eventyret lokkede, og jeg søgte det med et barns nysgerrighed.

Men der var en slange i paradiset - en tyv om natten. Min fortid kastede lange skygger.

På mln ukulele komponerede jeg sange, billeder, historier om livet på en lukket afdeling på en toseanstalt. Et liv, jeg kendte på godt og ondt efter i en årrække at have suppleret de svingende musikindtægter med arbejde dér. Sangene tog form imellem atoller og turkisfarvet vand, og jeg svævede med en ekstatiske følelse af at være på sporet af noget vigtigt:

LP'en "Bag murene" - mit svendestykke.

Poul Bach fra Sonet, der havde produceret Stig og Steen pladerne, var begejstret, og værket blev indspillet med Michael Friis i producerstolen og Per Wium som uvurderlig sparringspartner. Gamle bekendte fra Ache og diverse kunstnere, som jeg havde mødt igennem årene på de dan-

ske landeveje, bidrog. Min taknemlighed overfor Nils Skousen og Lone Kellermann er stor, idet de uden at kende mig deltog udelukkende for sagens skyld: Udbredelsen af kendskabet til de elendige forhold, vi bød de svageste i samfundet leve under. Albummet blev kritiker-rost, jeg soledede mig i anmeldelser, men det vigtigste: budskabet, nåede aldrig ud.

Lotte Rømer, der med sin mørke, sensuelle stemme havde sunget et par af sangene, inviterede mig til at skrive nogle tekster til hendes kommende album "Mama Rouge". Det blev til nogle fine numre, og især "Linedanser" blev flittigt spillet i radioen. I takt med at tiden gik hurtigere og hurtigere op igennem firserne, blev der længere og længere imellem mine bidrag til den danske sangskat. Stig Kreutzfeldt havde af og til brug for ord, og jeg sad beredvilligt med pen og papir. Da Per Wium kastede sig over sit soloprojekt "Ind i det blå", var det helt naturligt, som en forlængelse af vores samarbejde i Ache, at jeg leverede en væsentlig del af teksterne.

I '87 dannede jeg sammen med Niels Martinussen, Karen Marie Stokbro og Sergio Marini, som jeg havde kendt siden starten af halvfjerdserne, BALLADEORKESTRET. Vi befandt os på den yderste venstrefløj, og vores album "Med hjerterne fulde af drømme" skulle give et økonomisk løft til Nelson Mandelas ANZ. Da jeg nogle år senere på rejse igennem Afrika nåede Pretoria, forsøgte jeg at aflægge Nelson et besøg, for med egne ører at høre, hvor stort et bidrag de havde modtaget for vores ulejlighed.

Min tilstedeværelse i Balladeorkestret blev kortvarig: nye rejser lokkede, men jeg har med års mellemrum haft glæden over at spille bas for Sergio Marini: på "Tænk engang" fra '97, og senest her i sommeren '03, hvor vi har været i studiet hos Niels Martinussen for at lægge grunden til "Tænk engang til".

2005: TRAVELLERS' TALES - FEATURING THE UKULELE ...

"TRAVELLERS' TALES" er små rejsehistorier, der umærkeligt er vokset ud af mine fingres leg med ukulelen, på utallige rejser rundt i verden - små instrumentale melodier ...

Efter års tilløb fandt de vej til en harddisc recorder under Morten Clausens kyndige hjælp, for i sommeren 2004 at blive indspillet på 24-track analog i Olafssongs Studio med Finn Olafsson selv i producer-stolen.

I indspilningsfasen blev der lagt vægt på autentiske lyde, og der blev brug for gamle og nye musikalske venners bidrag.

Olafssongs udgiver CD'en TRAVELLERS' TALES i det tidlige forår 2005.

Siden min første store rejse i '79. har jeg været bidt af en gal globetrotter og opholdt mig under fremmede himmelstrøg i halvdelen af tiden - store eventyr, fremmede lyde, lugte, altid på vej, altid bevæbnet med en ukulele. Måske man en dag skrev lige netop den sang ...

Håret irrelevant - skægget gråt ...

Steen Toft Andersen

Copyright © 2005 by Steen Toft Andersen c/o Olafssongs, Denmark